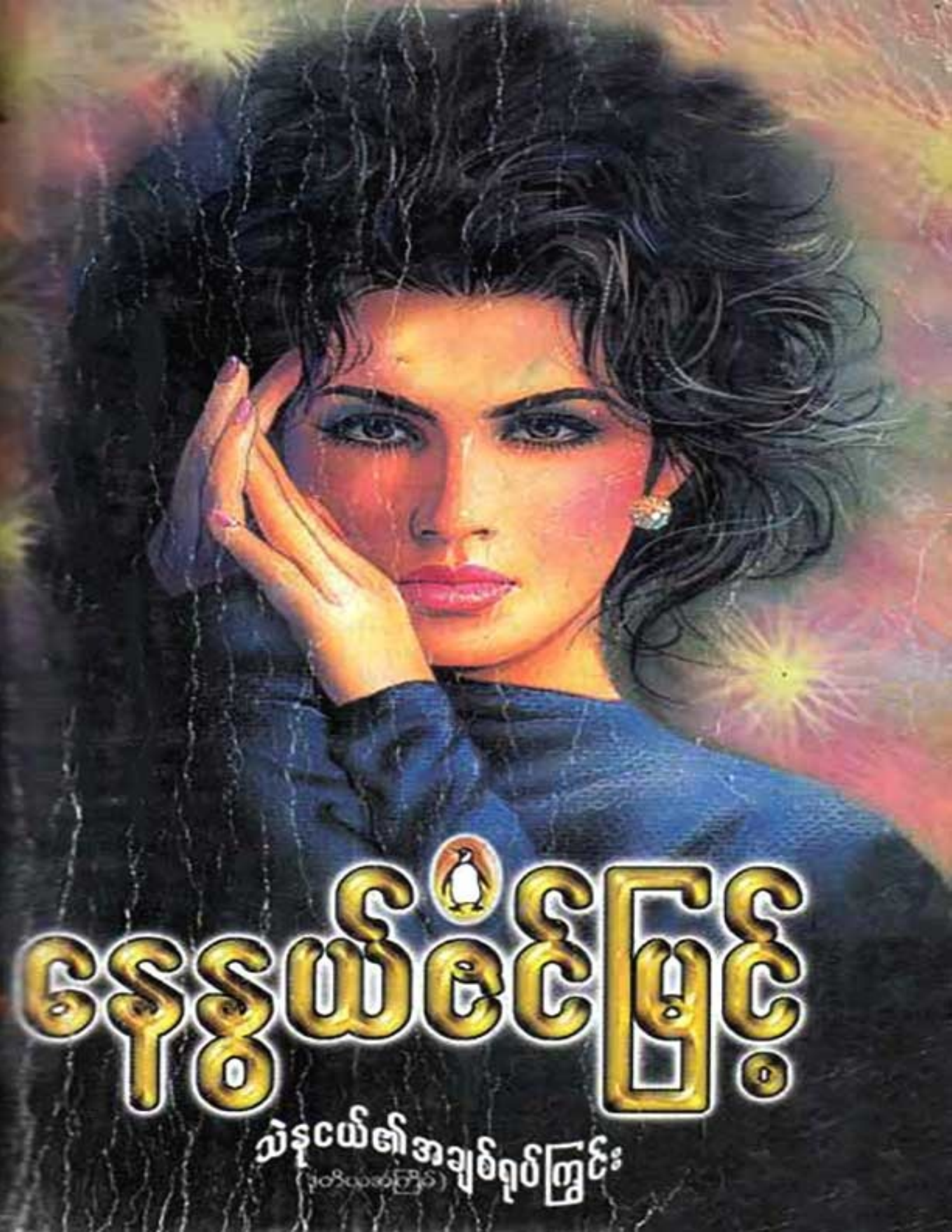

နေနယ်ဇင်မြင်း

သဲနုငယ်၏အချစ်ရုပ်ကြွင်း
(၁၀၆၀၀၀၀၀)

နာကြည်းမှု ကလဲ့စားအတွက် အတိတ်၏ အရိပ်

ပင်လယ်ရေ မျက်နှာပြင်မှ ပေပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော် သုံးထောင်နီးပါး မြင့်မားသည့် တောင်ကုန်းများ။ တောင်ကမ်းပါးယံ ဘေးမှာ ကားတစ်စီး သာ သွားနိုင်သည့် လမ်းကျဉ်းကလေး။ တစ်ဖက်မှာ ချောက်ကမ်းပါးကြီး။

ဆောင်းရာသီ၏ အအေးဆုံးည ဖြစ်သည့် ဒီဇင်ဘာလ။ ရာသီဥတုက ချမ်း ခိုက်ခိုက် တုန်နေသည်။ တောင်စောင်းအတိုင်း ကွေ့ပတ်ဖောက်ထားသည့် လမ်းကျဉ်း ကလေးဝယ် ‘င’ နံပါတ် နို့နှစ်ရောင် မာစီဒီးကားကြီး တစ်စီးက ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မောင်းလာသည်။

ကား၏ နောက်ပိုင်း ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသူက သူဌေးကြီး ဦးဘထွန်း၊ ရိုး ကော်လာနှင့် ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာ၊ လက်ရှည်တစ်ထပ်၊ ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထပ် ဝတ်ထားလျက်နှင့်ပင် မနွေးနိုင်သေး သကဲ့သို့။ ရှေ့ခန်း စတီယာရင် နောက်မှ ယာဉ်မောင်းကတော့ ဦးဘထွန်းနှင့်ရော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်ပါ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသည်။

ရာသီဥတု အအေးဒဏ်ကိုလည်း သတိပြုမိပုံ မရ၊ နှင်းမှုန်တွေကြားမှာ ရှုပ်အင်္ကျီ လက်တိုကလေးနှင့် ကားမောင်းနေရသည့် သူ့အဖြစ်ကိုလည်း မေ့လျော့နေဟန်မျိုး၊ နဖူးကျယ်ကြီး ပေါ်၌ ချွေးသီးအချို့ပင် စို့ချင်ချင်၊ စိတ်အိုက် လူအိုက်ကြီး ဖြစ်နေပါ၏။

ပုလဲနှင်းပွင့်တွေ ကြားတွင် လင်းလက်နေသည့် ကားရှေ့ မီးရောင်တန်း မှာ ရာဇဝတ်မှု တစ်ခုကို ရုပ်ရှင်ပြသည့်နှယ် သူ့မျက်စိထဲမှာ အလိုလို မြင် နေသည်။ သူ ဆုံးဖြတ်ချက် ချပစ်လိုက်သည်။ စိတ်အာရုံ မြင်ကွင်း ရုပ်ရှင်

ကားပေါ်မှ ဇာတ်လမ်းကို သူ အကောင်အထည် ဖော်တော့မည်။

ကားအရှိန်ကို အနည်းငယ် လျှော့ပစ်သည်။

‘သိပ်ချမ်းနေရင် ဘရန်ဒီကလေး နည်းနည်းသောက်လိုက်ပါလား ဆရာ’
နောက်လှည့် မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

‘အေး... ကောင်းသလိုလို ရှိသား၊ ဒါပေမဲ့ ပါမလာဘူးကွ’

ဦးဘထွန်း စကားသံက မေးရိုက်သံနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ကျွန်တော့်မှာ ပါပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တော့ သောက်လာခဲ့လို့ ဒီ
လောက် အချမ်းခံနိုင်တာပေါ့၊ ဖန်ခွက်တွေ ဘာတွေတော့ မပါဘူး ဆရာ၊
ပုလင်းလိုက်သာ မော့ပေတော့၊ ရော့... ဆရာ၊ ကန်တော့’

အရက်ပုလင်းကို နောက်လှည့် မကြည့်ဘဲ လက်ပြန်လှမ်းပေးသည်။ သူ
မျက်စိက ရှေ့တည့်တည့်မှာသာ။

ဦးဘထွန်းက လှမ်းယူကာ ပုလင်းလိုက်ပင် မော့ရသည်။ ဂွပ်ခနဲ မျိုချ
သည်။ ဦးဘထွန်း၏ လည်ချောင်းတစ်လျှောက်မှာ မီးကျီခဲများ လျှော့ခနဲ
ဆင်းသွားသကဲ့သို့။

‘အား... အခုမှ နေသာထိုင်သာ ရှိ... ဟေ့ မင်း အရက်က ပြင်းလှချည်
လား’

ယာဉ်မောင်းကြီးက အပြုံးဟု မဆိုသာနိုင်ပါသော အပြုံးတစ်မျိုး
ပြုံးသည်။ အပြုံးတော့ အပြုံးပါပဲ၊ သို့ပေမဲ့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှု သုံးပုံနှစ်ပုံ
စွက်နေပါသည့် အပြုံးမျိုး။ စကားပြန် မဆိုပါ။ တစ်မိနစ်ပင် ပြည့်အောင်
ကြာလိုက်မည် မထင်ပါ။ ကားနောက်ပိုင်းက ဦးဘထွန်း ထံမှ တခေါခေါ
ဟောက်သံကြီးက မြူခိုးများနှင့်အတူ လွင့်ပျံ့တက်လာတော့သည်။

ယာဉ်မောင်းကြီးက မျက်ခုံးနှစ်ခုကို နီးနိုင်သမျှ နီးအောင်တွန့်ရင်း ကား

ရပ်လိုက်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ သူ မပြုံးတော့ပါ။ ဦးဘထွန်း ဘေးမှ လွယ်အိတ် ခပ်ဟောင်းဟောင်း ကလေးကို ယူသည်။

ဦးဘထွန်း ကိုယ်ကြီးကို ပွေ့ယူကာ ကားစတီယာရင် ရှေ့ခုံသို့ ပို့သည်။ ဦးဘထွန်း တစ်ဦးတည်း ကားထဲမှာ ပါလာသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် လုပ်သည်။ လွင့်စဉ်ကျလျှင်လည်း ကျပါစေ၊ အကယ်၍ လွင့်စင်မကျပါက ယာဉ်မောင်းမပါဘဲ ဦးဘထွန်း တစ်ဦးတည်းသာ မောင်းနှင်လာဟန် ထင်ကြမှာ ဖြစ်မည်။

ကားကို စက်နှိုး၊ တစ်ဖက် ချောက်ကမ်းပါးအတိုင်း အရှိန်နှင့် မောင်းချ၊ ချောက်ထဲမကျမီ ဘေးတံခါး ဖွင့်ကာ မိမိက လွယ်အိတ်စုတ်ကလေးနှင့် အတူ ခုန်ဆင်းလိုက်ရုံ။

‘အား’

သေမင်းငင်သံကြီး တစ်ခု။
